

на ги заведе тамъ; и какъ преминѣватъ сега животъа си во Адскіѣа пламеньъ заедно съсз діаволыте; какво имъ е состоаніето, сирѣчь какъ имъ е халзо; и да земиме примѣръ отъ тѣхъ, за да са боиме отъ Бога, и да се неглублаваме много въ свѣтовныте работы.

Глава шеста.

За Адската вѣчна мъка.

Богъ наказва привременныте грѣхове съсз вѣчны мъки. И защо така; защото секій грѣхъ быка на Бога рана, и кога согрѣши человекъ обезчестѣва Божіето лице: заради това и Богъ соразмѣрна мъка му опредѣлава. Адските мъки бѣватъ най голѣмы, защото са безкрайны: да са убоде некой съсз игла веднаждъ претърпѣва, но ако да го убождатъ изведнажъ хілада хілады иглы непрестанно въ сичкійа му животъ, тогава бѣва нестерпимо. Така и вѣчна мъка, ако да е за сто или за хілада години, нищо не е. Но като е вѣчна сирѣчь безкрайна, какъ ще търпатъ окаянните грѣшници въ нея; кога человекъ не може да търпи вынаги да лежи на мъка постелка, то какъ ще търпи въ вѣчната мъка: Ние неможиме да търпиме едно ношеденствіе да пребыкаваме въ нѣкои си игры или веселбы, а какъ ще претърпиме вѣчно въ безконечныйа пламень;